

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 15CoP/166/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1225200436
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Čakváriová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:1225200436.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Aleny Čakváriovej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a JUDr. Blanky Podmajerskej vo veci starostlivosti o súdu o maloleté deti: A. B., nar. XX.XX.XXXX a C. B., nar. XX.XX.XXXX, obe bytom u otca, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7/A, Bratislava, deti rodičov - matka: D. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. - F. E., t.č. bytom G. X, E., a otec: C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., t.č. bytom H. XXX, F., v konaní o návrhu otca na zrušenie výživného, na odvolanie otca proti rozsudku Mestského súdu Bratislava II zo dňa 18.06.2025 č.k. 28P/18/2025-34, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiaden účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 18.06.2025 č.k. 28P/18/2025-34 vo výroku I. zamietol návrh otca. II. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 24 ods. 1, § 26, § 36 ods. 1, § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine a § 121 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len CMP). Poukázal na ustanovenie § 26 Zákona o rodine v spojení s § 121 CMP, podľa ktorého dohody i súdne rozhodnutia o výkone rodičovských práv a povinností možno zmeniť, ak sa zmenia pomery, resp. ak sa podstatne zmenili okolnosti, ktoré sú rozhodujúce pre doterajšiu úpravu, pričom zmena rozsudku je prípustná od času, keď došlo k zmene pomerov. Hmotnoprávnou podmienkou pre zmenu predchádzajúceho súdneho rozhodnutia o výkone rodičovských práv a povinností je teda zmena pomerov, ktorá musí byť podstatná a musí sa týkať okolností, ktoré odôvodňujú výkon rodičovských práv a povinností za podmienky, že sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase predchádzajúceho rozhodnutia. Zmena pomerov môže byť odôvodnená buď subjektívne - okolnosťami na strane rodičov alebo na strane maloletého dieťaťa, alebo objektívne - vývojom objektívnych okolností. Ide o výnimku zo zásady nezmeniteľnosti súdnych rozhodnutí, teda možnosť prelomenia prekážky res iudicata v prípade splnenia podmienky zmeny pomerov účastníkov relevantnej intenzity a tomu zodpovedajúcu potrebu porovnania tvrdených a preukázaných nových pomerov s pôvodnými pomermi zistenými pri ostatnom rozhodnutí. Uviedol, že zmena právoplatnej úpravy si vyžaduje riadne dokazovanie a preukázanie zmeny pomerov v porovnaní s predchádzajúcim rozhodnutím, pričom musí ísť o podstatnú zmenu pomerov. Zdôraznil, že existuje právoplatné rozhodnutie, ktorým bola schválená rodičovská dohoda o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky a ktorou sa otec zaviazal prispievať na výživu maloletých detí. Podľa otca zmena pomerov nastala v tom, že maloleté deti žijú dlhodobo s ním a otec sa o ne stará. Konštatoval, že otcom prezentovaná podstatná zmena pomerov nenastala na základne objektívnych skutočností na

strane povinného alebo oprávneného rodiča, ale v priamej súvislosti s konaním otca spočívajúcom v nerešpektovaní právoplatného súdneho rozhodnutia, ktorým boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky. Daný stav začal porušením právoplatného rozhodnutia súdu zo strany otca, kedy deti zobral do kina, viac ich matke nevrátil a ani matke neumožnil plnohodnotný styk s maloletými deťmi. Nespochybnil, že deti sú u otca, avšak uvedené sa deje na základe jeho svojvoľného konania, ktorým porušuje právoplatne súdne rozhodnutie s odvolávaním sa na vôľu detí. Otec odmieta vrátiť maloleté deti matke a z doposiaľ vykonaného dokazovania vznikajú dôvodné pochybnosti aj o jeho snahe zabezpečiť aspoň styk matky s maloletými deťmi. Hoci otec túto snahu na pojednávaniach aj v písomných podaniach deklaruje, v konečnom dôsledku situáciu neupokojuje a jeho údajná snaha neprináša žiadané výsledky. Na rozdiel od matky, ktorá v čase kedy boli deti v jej starostlivosti aj reálne, umožnila otcovi realizovať jeho rodičovské práva, otec či už úmyselne alebo z titulu nedostatočných rodičovských kompetencií, toto právo matky nedokáže plnohodnotne zabezpečiť. Konštatoval, že matka viní otca z manipulácie, otec matku z nedostatočných rodičovských zručností a odmietania detí. Ak otec nemá dostatok finančných prostriedkov na výživu maloletých detí a záujem maloletých detí je u neho na prvom mieste, existuje riešenie, ktorým je odovzdanie maloletých detí matke, ktorej sú zverené do osobnej starostlivosti právoplatným súdnym rozhodnutím. Považoval za zrejmé, že ekonomická situácia otca nie je ľahká, ale otec si ju privodil sám svojím konaním tým, že ignoroval právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a deti prevzal do svojej osobnej starostlivosti bez súhlasu matky a proti jej vôli. Uzavrel, že zrušením výživného otcovi by sa prioritizoval predovšetkým záujem otca ako povinného rodiča pred záujmom maloletých detí ako oprávnených osôb a zároveň by bolo legitimizované konanie otca, ktorým nerešpektuje a narušuje práva matky a práva maloletých detí. Uviedol, že na Mestskom súde Bratislava II sa vedie konanie o zmenu zverenia maloletých detí a ak dôjde k zmene zverenia, bude predmetom riešenia aj otázka vyživovacej povinnosti, vrátane zmeny v osobe povinného rodiča. V takom prípade bude súd konať aj o výživnom vrátane určenia termínu, od ktorého dôjde k zmene v osobe povinného rodiča, pričom nemožno vylúčiť aj možnosť, že to bude od času, od ktorého sú deti u otca. Návrh otca na zrušenie výživného z uvedených dôvodov zamietol. Dôkaz, ktorým otec žiadal preveriť majetkové pomery matky nevykonal považujúc ho za nadbytočný a nehospodárny, pretože nebola preukázaná podstatná zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu v osobe rodiča povinného prispievať na výživu. O trovách konania rozhodol súd podľa § 52 CMP.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie otec prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu navrhujúc napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Navrhol, aby odvolací súd nepriznal žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu odvolacieho konania. Napadnuté rozhodnutie považoval za nesprávne, nezákonné, arbitrárne a vychádzajúce z nedostatočne, nesprávne a neúplne zisteného skutkového stavu. Mal za to, že celé konanie predchádzajúce vydaniu rozsudku súdu prvej inštancie je nezákonné, arbitrárne a porušuje práva účastníka konania garantované Ústavou Slovenskej republiky, ako aj medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

4. V podaní označenom ako doplnenie odvolania otec prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP a § 62 ods. 1 CMP. V súvislosti s vymedzením odvolacích dôvodov dal do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 336/2019 zo dňa 09.06.2020 a potrebu posúdenia odvolacích dôvodov komplexne, pretože sa vzájomne prelínajú. Uviedol, že návrhom sa domáhal zrušenia výživného na maloleté deti s účinnosťou od 21.07.2022 a určenia povinnosti matke prispievať na výživu a výchovu detí, ktoré nemá fakticky v starostlivosti. V návrhu uviedol, že rozhodnutím súdu mu bola uložená povinnosť platiť výživné vo výške 120 eur mesačne na každé maloleté dieťa, pričom od 21.07.2022 deti žijú výlučne s ním a k matke sa odmietajú vrátiť. Matka si neplní rodičovské povinnosti, neprispieva na výživu a výchovu detí, nevykonáva osobnú starostlivosť o ne a neplatí výživné. O maloleté deti sa fakticky a výhradne stará otec už takmer 3 roky, a pokrýva im v celom rozsahu náklady na bývanie, stravu, školské potreby, zdravotnú starostlivosť. K podstatnej zmene pomerov došlo tým, že maloleté deti žijú výlučne s otcom, matka nevykonáva starostlivosť o ne, preto povinnosť otca platiť výživné stráca opodstatnenie. Súd v konaní vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s predchádzajúcimi súdnymi rozhodnutiami vo veci maloletých detí, a ostatnými listinnými dôkazmi na vec sa vzťahujúcimi. Z vykonaných dôkazov súd ustálil skutočný stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Poukázal na to, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 28P/48/2020-154 zo dňa 10.11.2020 (schválená dohoda rodičov o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom) je predmetom konania vedeného pod sp. zn. 47Em/4/2022 iniciovaného matkou voči otcovi, ktoré konanie nie je

právoplatne skončené. Konajúci súd zistil, že od 20.07.2022 sa obe deti nachádzajú v jeho osobnej starostlivosti a odmietajú sa vrátiť k matke. Inicioval konanie vo veci samej o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, ktorým sa domáha zverenia oboch maloletých detí do jeho osobnej starostlivosti, určenia výživného matke a úpravy styku maloletých s matkou (konanie je vedené pod sp. zn. 28P/128/2022). V uvedenej veci bolo nariadených viacero pojednávaní, na ktorých sa rodičia čiastočne dohodli na úprave styku, resp. zhodne sa vyjadrili k určitým termínom, stretnutia však neprebehli uspokojivo, keďže deti matku odmietajú a každý z rodičov uvádza iné dôvody odmietania. Matka ho viní z manipulácie, otec matku z nedostatočných rodičovských zručností. V konaní prebehlo aj znalecké dokazovanie súdom ustanoveným znalcom z odboru Psychológia, odvetvie Poradenská psychológia a konanie zatiaľ nie je právoplatne skončené. Poukázal na vyšetrovací princíp v konaní podľa CMP, na povinnosť všeobecného súdu v nesporových konaniach vykonávať dôkazy nielen v rozsahu svojej zákonnej kompetencie, ale aj v rozsahu ústavnej zodpovednosti za zistenie skutkového stavu, ktoré nemôže závisieť od vôle účastníkov konania (Uznesenie ÚS SR z 24. apríla 2003, sp. zn. IV. ÚS 78/03.). Súd prvej inštancie sa nesnažil objasniť všetky skutočnosti a zistiť skutočný stav veci, nevykonal dokazovanie zabezpečením dokladov preukazujúcich príjmy matky, jej majetkové pomery a dokazovanie výsluchom maloletých detí, čo by prispelo k objasneniu relevantných skutočností, keď uviedol, že vykonanie dôkazov by bolo nadbytočné a nehospodárne. K jeho návrhu na výsluch maloletých detí sa súd v odôvodnení rozsudku nezmenil, tento dôkaz nevykonal, resp. neuviedol ako uvedený návrh na vykonanie dokazovania vyhodnotil. Podľa jeho mienky, ním navrhované dôkazy by mohli poskytnúť dôležité zistenia.

5. Otec namietal nesprávne právne posúdenie veci s poukazom na ust. § 62 ods. 4, § 78 ods. 1 Zákona o rodine. Považoval za nesporné, že súd opomenul aplikovať príslušné právne normy, resp. ich aplikoval nesprávnych spôsobom, keď uzavrel, že nebola preukázaná zmena pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu v osobe rodiča povinného prispievať na výživu. Nesúhlasil so záverom, že hoci sú maloleté deti v jeho výlučnej starostlivosti, stará sa o ne a výlučne on zabezpečuje ich potreby, nedošlo k zmene pomerov. Ide o stav, kedy sú maloleté deti z vlastnej vôle u neho po dobu takmer 3 rokov, čo je zmena pomerov odôvodňujúca zmenu v osobe rodiča povinného prispievať na výživu. Uviedol, že práve kritérium zmeny pomerov umožňuje vo väčšine konaní nepredstaviteľný zásah do právoplatného súdneho rozhodnutia. Zmenou pomerov sa rozumie podstatná zmena okolností rozhodných pre vydanie rozhodnutia, ktorého zmena sa navrhuje, a ku ktorej možno dospieť porovnaním stavu existujúceho v čase vydania pôvodného rozhodnutia a stavu v čase po jeho vydaní. V danom prípade už dlhý čas faktický stav nezodpovedá právnomu stavu predpokladanému právoplatným rozhodnutím o výživnom. Mal za to, že výživné plní funkciu príjmu dieťaťa a nie rodiča, ktorý ho má v osobnej starostlivosti a ktorý je len obvyklým platobným miestom výživného. Nakoľko sú maloleté deti v jeho výlučnej starostlivosti a zabezpečuje ich potreby, povinnosť uhrádzať výživné by mala patriť matke a právoplatným rozhodnutím založený právny stav by mal ustúpiť stavu faktickému. V tomto kontexte poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/91/2019 zo dňa 25.02.2021, v zmysle ktorého „Zmenou pomerov je aj faktický stav osobnej starostlivosti druhého rodiča o dieťa nezodpovedajúci rozhodnutiu majúcemu sa zmeniť, ktorý rodič s právom osobnej starostlivosti nezvrátil.“ Podľa jeho názoru, ak sa maloleté deti dlhodobo nachádzajú vo faktickej starostlivosti otca z ich vlastnej vôle, napriek rozhodnutiu o zverení do osobnej starostlivosti matky, možno hovoriť o podstatnej zmene pomerov odôvodňujúcej vyhoveniu jeho návrhu. V konaní bolo preukázané, že po vydaní rozhodnutia o zverení maloletých detí, došlo k zmene pomerov, keď maloletí sú z vlastnej vôle v jeho starostlivosti, nechcú odísť naspäť k matke, ktorá o ne neprejavuje dostatočný záujem, čo súd nesprávne vyhodnotil a nesprávne právne posúdil. Nesúhlasil so záverom uvedeným v bode 20 napadnutého rozsudku, keď existenciu podstatnej zmeny pomerov potvrdzuje aj priebeh výkonu rozhodnutia zo dňa 15.08.2024, v ktorom súd pristúpil k uskutočneniu výkonu rozhodnutia z dôvodu, že otec napriek výzve súdu deti matke do starostlivosti neodovzdal. Konal však v súlade s najlepším záujmom maloletých detí, ktoré po oznámení, že matka pre ne prišla, začali plakať, kričali, odmietali k nej ísť, napriek tomu, že ich k odchodu motivoval. Zo zápisnice o výkone rozhodnutia zo dňa 15.08.2024 je zrejmé, že tento nebolo možné uskutočniť proti vôli maloletých detí. Nesúhlasil s tvrdením, že zmena pomerov nastala v súvislosti s jeho konaním, resp. že neumožnil matke styk s deťmi. Nemožno akceptovať ani záver o tom, že „z doposiaľ vykonaného dokazovania vznikajú dôvodné pochybnosti o snahe otca zabezpečiť aspoň styk matky s maloletými deťmi“, ktorý záver je v rozpore s čl. 6, ust. § 35 a § 36 CMP, keď súd je povinný zistiť skutočný stav veci a nie dospieť k záveru v rovine dôvodných pochybností. Poukázal na pripojenú prílohu odvolania obsahujúcu komunikáciu medzi rodičmi z obdobia od 22.07.2025 do 19.08.2025, z ktorej vyplýva, že matke dáva možnosť, priestor a príležitosť na styk s maloletými, čo

ignoruje, o deti sa nezaujíma, neposiela im darčeky na sviatky a za vysvedčenie, nezaujíma sa o ne ani počas letných prázdnin, hoci jej to umožňuje. Považoval za neproporcionálne, aby bol zaviazaný povinnosťou platiť výživné na maloleté deti, keď sú v jeho faktickej starostlivosti akcentujúc ich vlastnú vôľu, navyiac ak zabezpečuje ich potreby.

6. Ďalej otec namietal, že súd prvej inštancie nedostatočne skúmal podstatnú zmenu pomerov, v dôsledku čoho zistil neúplne a nesprávne skutočný stav veci, obmedzil sa len na stotožnenie sa s tvrdeniami matky a skonštatoval, že otec koná v rozpore s právoplatným rozhodnutím. Súd uvedené neskúmal s ohľadom na správanie a vôľu maloletých detí a na faktický a skutočný stav, v ktorom sa nachádzajú, že sú takmer 3 roky a chcú byť z vlastnej vôle v starostlivosti otca. Súd vec uzavrel tým, že vznikajú dôvodné pochybnosti aj o snahe otca zabezpečiť aspoň styk matky s maloletými, a nie je zrejmé z akých vykonaných dôkazov vychádzal, keď uvedené zistil v rovine pochybností a nie v rovine skutočných zistení. Namietal porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, nakoľko vo vzťahu k podstatnej zmene pomerov sa súd vyjadril stroho, resp. obmedzene, neposudzoval najlepší záujem maloletých detí, ich vôľu a skutočný, faktický stav, ktorý nastal po právoplatnosti rozhodnutia o zverení maloletých detí do starostlivosti matke a uložení povinnosti otcovi uhrádzať výživné. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je dostatočne jasne a zrozumiteľné na základe akých myšlienkových pochodov a právnych záverov dospel súd k záveru, že nedošlo k podstatnej zmene pomerov, pričom nemožno akceptovať len strohú konštatáciu, že otec nerešpektuje právoplatné súdne rozhodnutie. Za absurdný považoval záver o existencii riešenia v podobe odovzdania maloletých detí matke, napriek ich nevíli byť v kontakte s ňou. Namietal, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé aké dôkazy súd vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a z odôvodnenia nevyplýva, prečo nevykonal ním navrhovaný výsluch maloletých detí. Závery súdu, že „otec odmieta vrátiť deti matke a z doposiaľ vykonaného dokazovania vznikajú dôvodné pochybnosti aj o snahe otca zabezpečiť aspoň styk matky s maloletými deťmi“ nepovažoval za odôvodnenie kvalitatívne dostatočné a uspokojujúce, spĺňajúce podmienky dané judikatúrou najvyšších súdnych autorít na kvalitatívnu stránku odôvodnenia. Konštatáciu dôvodných pochybností nemožno, podľa jeho mienky, považovať za dostatočné odôvodnenie, v ktorom absentuje odôvodnenie právnych záverov súdu, na základe čoho nepovažuje dostatočnú zmenu pomerov s ohľadom na fakt, že maloleté deti sú dlhodobo z vlastnej vôle vo výlučnej starostlivosti otca a s matkou sa stretávať nechcú. V súvislosti s porušením práva na spravodlivý proces dal do pozornosti Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 25.10.2017, sp. zn. 6Cdo/155/2017 a rozhodnutia Ústavného súdu č. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03.

7. Matka sa k odvolaniu otca nevyjadrila.

8. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu otca navrhol návrh otca zamietnuť a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedol, že s napadnutým rozhodnutím súdu sa v celom rozsahu stotožňuje.

9. Podaním zo dňa 11.12.2026 otec doložil do spisu Informáciu o absencii miestnej príslušnosti a úmyselnom protiprávnom konaní ÚPSVaR Bratislava s poukazom na ovplyvnenie znaleckého dokazovania, emailovú komunikáciu ohľadom termínov výsluchu maloletých detí z novembra 2025, žiadosť o poskytnutie informácií adresovanú ÚPSVaR Bratislava zo dňa 20.11.2025 a pripojil Zápisnicu o priebehu výkonu rozhodnutia vo veci vedenej na súde prvej inštancie pod sp. zn. 47Em/4/2022.

10. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi podľa § 65 a § 66 CMP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 379, § 380 a § 378 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

11. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vec správne právne posúdil a vyvodil z nej správny právny záver. V odvolaní otec neuviedol žiadne dôvody, ktoré by zakladali zmenu napadnutého rozsudku.

12. Dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery (§ 78 ods. 1 Zákona o rodine). Citované ustanovenie zákona definuje dôvody majúce za následok zmenu rozhodnutia o výživnom, za ktoré treba považovať zmenu pomerov na strane rodičov alebo maloletého dieťaťa, pričom musí ísť o podstatnú zmenu pomerov. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh a ak dôjde k zrušeniu alebo zníženiu výživného pre maloleté

dieťa za uplynulý čas, spotrebované výživné sa nevracia (§ 78 ods. 2, 3). Hmotnoprávnou podmienkou zmeny vyživovacej povinnosti je teda zmena pomerov, ktorú možno vymedziť ako podstatnú a závažnú zmenu rozhodujúcich kritérií v porovnaní so skutkovým stavom existujúcim v čase predchádzajúceho rozhodnutia súdu, ktorá môže byť na strane oprávneného, ako aj povinného, nie zmeny krátkodobého charakteru. Zmena pomerov môže zahŕňať tak zmenu pomerov na strane niektorého z rodičov (napr. strata zamestnania, závažné ochorenie, získanie podstatne výhodnejšieho zamestnania a pod.), ako aj zmenu pomerov na strane dieťaťa, najmä jeho potrieb (vek, štúdium, zdravotný stav a pod.). To, či je zmena pomerov relevantná sa zisťuje porovnaním nových pomerov (ktoré musia byť preukázané) s pôvodnými pomermi (ktoré tu boli v čase rozhodovania súdu v minulosti). Súd posudzuje, či tvrdená zmena pomerov dosahuje dostatočný stupeň intenzity pre zmenu rozhodnutia. Zákon umožňuje zmenu vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam, ktorými bola vyživovacia povinnosť priznaná, ako aj dohodám. Zo znenia ustanovenia § 78 vyplýva, že prichádza do úvahy zrušenie výživného alebo jeho zmena, ktorou možno rozumieť zníženie alebo zvýšenie výživného. K zrušeniu výživného môže dôjsť medzi rodičmi a deťmi, medzi ostatnými príbuznými a medzi manželmi. Prípady zrušenia výživného sa najčastejšie týkajú plnoletého dieťaťa, ak napr. nadobudne schopnosť samo sa živiť (ukončenie štúdia, zamestnanie sa a pod.). V prípade maloletého dieťaťa je možné pristúpiť k zrušeniu výživného len výnimočne a to napr. ak nadobudne právoplatnosť rozsudok o osvojení maloletého dieťaťa alebo ak rodičia maloletého dieťaťa obnovia spolužitie.

13. V danej prejednávanej veci otec žiadal o zrušenie výživného na maloleté deti dôvodiac tým, že od 21.07.2022 fakticky vykonáva starostlivosť o maloleté deti a hradí všetky náklady na zabezpečenie ich odôvodnených potrieb. Otec svoje tvrdenia opieral o skutočnosť, že maloleté deti matku odmietajú a preto ich nemôže nútiť proti ich vôli ísť k matke.

14. Súd prvej inštancie sa správne zaoberal otázkou, či došlo k zmene pomerov na strane maloletých detí a ich rodičov a či je dôvodné zrušiť výživné otcovi na maloleté deti, keď vyhodnotil aktuálny stav ako dôsledok porušovania rozsudku súdu o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky zo strany otca. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie nesporne vyplynulo, že maloleté deti boli rozhodnutím súdu (rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č.k. 28P/48/2020-154 zo dňa 10.11.2020) zverené do osobnej starostlivosti matky a otcovi bola určená povinnosť prispievať na výživu maloletých detí. Daná skutočnosť nebola v konaní sporná a súd na pojednávaní konanom dňa 18.06.2025 konštatoval existenciu a účinnosť citovaného rozsudku súdu prvej inštancie a existenciu prebiehajúceho konania o výkon rozhodnutia (vedeného pod sp. zn. 47Em/4/2022) a konania o zmenu zverenia maloletých detí iniciovaného otcom (vedené pod sp. zn. 28P/128/2022). Uvedené tiež vyplýva zo zvukového záznamu z priebehu pojednávania (uložený v elektronickom súdnom spise) a z lustrácie konaní vedených na Mestskom súde Bratislava II vo veci starostlivosti súdu o maloletú A. a C.. Matka ani otec uvedené nespochybnili a na tieto prebiehajúce konania napokon aj otec poukazoval.

15. Pri posúdení návrhu otca na zrušenie výživného na maloleté deti je podstatnou okolnosťou práve existencia právoplatného rozsudku súdu, ktorým boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky a s tým súvisiace určenie výživného na maloleté deti, ktorý rozsudok možno zmeniť po preukázaní zmeny pomerov na strane maloletých detí alebo ich rodičov (§ 26 Zákona o rodine). Odvolací súd preto zhodne ako súd prvej inštancie je toho názoru, že pre zmenu pôvodného rozsudku súdu o výživnom je potrebná aj zmena rozsudku v časti zverenia maloletých detí, na ktorú nadväzuje riešenie otázky o výživnom. Keďže na súde prvej inštancie prebieha konanie o zmenu zverenia, v prípade vyhovenia návrhu otca, súd vyrieši aj otázku výživného na maloleté deti, t.j. určí dátum odkedy je matka povinná prispievať na výživu maloletých detí. Nemožno súhlasiť s argumentom otca, že len samotný fakt, že maloleté deti sú v jeho starostlivosti od roku 2022 (odkedy prebieha aj konanie o zmenu zverenia) je dôvodom pre zrušenie výživného otcovi. Odvolací súd nespochybňuje, že otec zabezpečuje starostlivosť o maloleté deti a ich potreby, ktorá skutočnosť je z vykonaného dokazovania nesporná, avšak táto zmena pomerov je preukazovaná a vyhodnocovaná v konaní vo veci samej o zmenu zverenia maloletých detí do starostlivosti otca. Pokiaľ otec poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Cdo 91/2019 zo dňa 25.02.2021 odvolací súd dáva do pozornosti, že citované rozhodnutie súdu sa zaoberá riešením otázky dôvodnosti určenia výživného na maloleté dieťa za čas, kedy starostlivosť o neho zabezpečoval druhý rodič - otec, napriek existencii a účinnosti rozsudku súdu, ktorým bolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti matky, teda v konaní o zmenu zverenia. Z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR tiež vyplýva, že pri rozhodovaní o výživnom v súvislosti s rozhodnutím o zmene skoršieho rozhodnutia o osobnej starostlivosti o maloleté dieťa možno rodičovi,

ktorý podľa novej úpravy dieťa v osobnej starostlivosti mať nebude, uložiť povinnosť zaplatiť výživné aj spätne za čas pred vydaním (aj pred právoplatnosťou) rozhodnutia meniaceho výchovné pomery, pokiaľ to odôvodňujú okolnosti zakladajúce zmenu pomerov, ku ktorým prišlo po vydaní skoršieho rozhodnutia. V takom prípade zmenou pomerov je aj faktický stav osobnej starostlivosti druhého rodiča o dieťa nezodpovedajúci rozhodnutiu, ktoré sa má zmeniť, a ktoré rodič s právom osobnej starostlivosti nezvrátil. To znamená, že práve v konaní o zmenu zverenia maloletých detí do osobnej starostlivosti druhého rodiča, ktoré prebieha na súde prvej inštancie, pripadá do úvahy aj rozhodnutie o zmene výživného na maloleté deti v zmysle návrhu otca, t.j. určením výživného matke aj za obdobie, počas ktorého vykonával osobnú starostlivosť o maloleté deti otec, prípadne aj za obdobie pred podaním návrhu. Odvolací súd podotýka, že vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sa nezaobera zrušením výživného na maloleté deti, ale zmenou rozhodnutia o výživnom v nadväznosti na rozhodnutie o zmene zverenia. Za situácie, že maloleté deti sa nachádzajú v starostlivosti otca, napriek právoplatnému rozhodnutiu súdu o ich zverení do osobnej starostlivosti matky a prebiehajúcemu konaniu o zmene zverenia, aj podľa názoru odvolacieho súdu, nie je možné podľa ustanovení Zákona o rodine zrušiť otcovi výživné na maloleté deti uložené rozsudkom súdu.

16. Na námietky otca, ktorými namietal porušenie práva na spravodlivý proces odvolací súd neprihliadal. Po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že v rámci procesného postupu súdu prvej inštancie nedošlo k pochybeniu. Pokiaľ otec namietal, že súd nevyhovel jeho návrhom na doplnenie dokazovania, ktorými žiadal o výsluch maloletých detí a zabezpečenie dôkazov týkajúcich sa príjmu a majetkových pomerov matky, o zamietnutí týchto návrhov nerozhodol a s týmito návrhmi na doplnenie dokazovania sa ani v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal, odvolací súd udáva nasledovné. Z obsahu zápisnice z pojednávania konaného dňa 18.06.2025 vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, vypočul účastníkov konania, konštatoval existenciu prebiehajúcich súdnych konaní (o výkon rozhodnutia, o zmenu zverenia, uvedené vyplýva aj z lustrácie konaní vedených na súde prvej inštancie), vyhlásil dokazovanie za skončené a vo veci rozhodol. Ak otec prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu navrhol doplniť dokazovanie vo vyššie uvedenom smere, a súd prvej inštancie vo veci rozhodol, je nepochybné, že vychádzal z premisy, že dôkazy vykonané v konaní mu postačovali pre rozhodnutie vo veci. Navyiac, odvolací súd po vypočutí zvukového záznamu z pojednávania konaného na súde prvej inštancie dňa 18.06.2025 zistil, že účastníci boli vyzvaní na prednesenie záverečných vyjadrení, túto možnosť nevyužili a následne súd vyhlásil dokazovanie za skončené. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia, po vyhlásení rozsudku, súd prvej inštancie uviedol dôvody, na základe ktorých nevyhovel návrhom otca na doplnenie dokazovania. Z vypočutého zvukového záznamu vyplýva, že súd prvej inštancie nevykonal dôkaz na zistenie majetku matky (do ktorého patrí aj jej príjem), pretože ho nepovažoval za podstatný, nakoľko predmetný dôkaz je podstatným pre rozhodovanie o zmene zverenia a zmene výšky výživného. Rovnako považoval za nadbytočné vypočutie maloletých detí z dôvodu, že nikto nepochybuje, že maloleté deti majú výdavky. Účastníci konania teda boli oboznámení na pojednávaní s dôvodmi, na základe ktorých súd prvej inštancie navrhované dôkazy nevykonal. Skutočnosť, že v napadnutom rozsudku nie sú uvedené dôvody, na základe ktorých súd nevyhovel návrhom otca na doplnenie dokazovania, nie je dôvodom pre postup podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP (zrušenie napadnutého rozsudku), pretože daným postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práv účastníka konania na spravodlivý proces, nakoľko s dôvodmi nevyhovenia návrhu boli oboznámení. Súd prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 182 CSP, podľa ktorého ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené. Posúdenie návrhu účastníkov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou konajúceho súdu a nie účastníkov konania.

17. Odvolací súd neprihliadal ani na námietku otca týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie dospejúc k záveru, že dôvody daného rozhodnutia sú v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď z rozsudku jasne vyplýva na aké dôkazy súd prihliadal (výsluch účastníkov konania, prebiehajúce súdne konania vo veci starostlivosti o maloleté deti) a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že podľa konštantnej súdnej judikatúry (napríklad rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 209/2004) súd nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia dať odpovede na úplne všetky otázky (resp. námietky) nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

18. Pokiaľ otec namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec s poukazom na ust. § 62 ods. 4, § 78 ods. 1 Zákona o rodine a právne normy použil nesprávnym spôsobom, odvolací súd na jeho námietku neprihliadal. Z napadnutého rozsudku vyplýva, na základe ktorých ustanovení Zákona o rodine súd prvej inštancie vec posúdil, pričom aplikácia uvedených ustanovení pod bodmi 14 až 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku je správna. K argumentom otca o potrebe aplikovať ust. § 62 ods. 4 Zákona o rodine (zohľadniť, že otec vykonáva osobnú starostlivosť o maloleté deti) v kontexte k ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine (zmena pomerov vo výkone osobnej starostlivosti o maloleté deti) odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené dôvody v predmetom rozhodnutí a napokon aj na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Zároveň považuje za potrebné doplniť, že pokiaľ existuje rozhodnutie súdu o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti matky, nie je možné zmeniť rozsudok vo výroku o výživnom bez rozhodnutia o zmene zverenia maloletých detí do starostlivosti druhého rodiča. V takom prípade by existovali dve rozporné rozhodnutia, ktorými by výrokom v jednom rozhodnutí boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky a v druhom by bolo určené, že vyživovacia povinnosť otca sa zrušuje a výživné sa určuje matke. Takéto rozhodnutie pripadá do úvahy len postupom podľa § 26 a 78 ods. 1 Zákona o rodine, t.j. rozhodnutím o zmene zverenia a s tým súvisiacim rozhodnutím o určení výživného rodičovi na maloleté deti, prípadne zmene úpravy styku. V prípade maloletých detí súd koná o návrhu na zmenu zverenia, v rámci ktorého konania, bude aj predmetom riešenia otázka výživného na maloleté deti.

19. Súd prvej inštancie vykonal všetky dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci a v odôvodnení rozhodnutia sa vyporiadal s výsledkami vykonaného dokazovania. Vzhľadom k jeho záveru, že zrušenie výživného zo strany otca na maloleté deti nie je dôvodné a s prihliadnutím na prebiehajúce konanie o zmenu zverenia a s tým súvisiace konanie o zmenu výšky výživného, nebolo potrebné vykonať dokazovanie zabezpečením príjmov matky a jej majetkových pomerov. Odvolací súd sa tiež stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o nedôvodnosti vykonať výsluch maloletých detí, pretože výsledky vykonaného dokazovania postačovali pre rozhodnutie o veci. Pre rozhodnutie o zrušení výživného na maloleté deti by bolo nadbytočné zaťažovať maloletých výsluchom, keď ani matka nespochybnila, že otec zabezpečuje starostlivosť o deti a zabezpečuje ich potreby.

20. Odvolací súd na podanie otca zo dňa 11.12.2025, ktorým doložil do spisu Informáciu o absencii miestnej príslušnosti a úmyselnom protiprávnom konaní ÚPSVaR Bratislava s poukazom na ovplyvnenie znaleckého dokazovania, emailovú komunikáciu ohľadom termínov výsluchu maloletých detí z novembra 2025, žiadosť o poskytnutie informácií adresovanú ÚPSVaR Bratislava zo dňa 20.11.2025 a Zápisnicu o priebehu výkonu rozhodnutia vo veci vedenej na súde prvej inštancie pod sp. zn. 47Em/4/2022, neprihliadal a ostatným účastníkom konania ho nedoručoval v súlade s ust. § 374 ods. 3 CSP. Z dôvodu efektívnosti, účelnosti a rýchlosti odvolacieho konania aplikoval pravidlo, podľa ktorého sa tzv. ďalšie podania strán doručujú len vtedy, ak je to nevyhnutné na zachovanie práva účastníkov konania na spravodlivý proces.

21. Záverom odvolací súd poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolatelia, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci LinoCarlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

22. Vychádzajúc z takto zistených skutkových okolností danej veci odvolací súd v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je správne.

23. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 52 CMP s použitím ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom žiaden z účastníkov nepodal návrh na náhradu trov konania v zmysle ust. § 57 CMP.

24. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).